

Taip jie ateina į Jerichą. O iškeliaujant jam su mokiniais ir gausinga minia iš Jericho, aklas („elgeta“ – šio žodžio nėra) Bartimiejus (Timiejaus sūnus) sėdėjo prie kelio prašydamas. Išgirdęs, jog čia Jėzus Nazarėnas, jis pradėjo garsiai šaukti: „Dovydo Sūnau, Jėzau, pasigailėk manęs!“ Daugelis jį draudė, kad nutiltų, bet jis dar garsiau šaukė: „Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!“

Morkaus 10, 46–48

Dievas visada veikia stebindamas žmones ir nėra įmanoma suplanuoti jo veikimo bei jo malonės prisilietimo. Iš tiesų visi mes suprantame, kad Dievas yra visur esantis ir viską galintis, tačiau mūsų gyvenimas keičiasi tik patyrus Dievą asmeniškai. Turbūt dabar jau mąstome: „Gerai ir man būtų patirti Dievą asmeniškai, tada, manau, gyvenčiau kitaip, tačiau ar aš vertas Dievo dėmesio, būdamas toks, ar esu jam įdomus ir reikalingas?“

Pateiktame pasakojime galime rasti labai vertingų įžvalgų savo gyvenimui.

Šalia kelio prie Jericho miesto matome sėdintį Batrimiejų. Jėzaus laikas Jerichas buvo dviejų dalių miestas. Būta senojo ir naujojo Jericho. Pastarąjį statė karalius Erodas ir toje miesto dalyje gyveno labiau pasiturintys piliečiai, tokie kaip muitininkas Zachiejus.

Lietuviškame vertime neregys Batrimiejus vertėjo pavadintas elgeta, tačiau graikiškame tekste evangelistas šio žmogaus taip nevadino, tik užrašė, ką jis darė – prašė, arba elgetavo. Taigi neregys yra toks žmogus kaip ir visi, sėdi savo veiklos plote ir užsiima tuo, ką toje kultūroje ir galėjo veikti neregintis žmogus. Dievo žodyje dėl savo negalios jis nėra priskirtas tam tikrai kastai.

Įdomu tai, kad neregys vadinamas vardu – Batrimiejus. Ar ne nuostabu, kad žmogus, kurį daugelis priskiria prie paskutiniųjų, yra vadinamas vardu? O štai mes visai nežinome vardo turtingo jaunuolio, kurį Jėzus pakvietė sekti, kuris pagailėjęs turtų pasiliko prie savo gyvensenos.

Tikrai malonu, kada esi įvertintas ne žmonių, bet Dievo akimis. Dievo žodis Batrimiejų parodo kaip fiziškai aklą, ieškojusį Dievo malonės ir jo vardas išliko per amžius. Dievo žodis taip pat parodo žmones, kurie tarp žmonių turėjo garbų vardą, bet istorijoje jie išliko bevardžiai, apibūdinti tik tuo, ką turėjo.